

[Arne Melchior]

at dagene længes, sige: dagene mindsker, valghesten vrinsker.

Der er åbenbart noget i denne mørke tid som gør, at en regering, også her en nytilsat, tidligere en meget smal regering, vil sætte sine mandater og sin magt på prøve. Jeg forstår bedre statsminister Anker Jørgensen, han har da 69 mandater at basere sin revolverpolitik på. Med revolver mener jeg ikke her, at han overfalder sagesløse mennesker, men at han prøver at skyde sig igennem, som statsminister Hartling i sin tid sagde i sin tiltrædelsestale at han ikke ville, men som han gjorde 3-4 gange i løbet af 1974, indtil det brast for ham. Statsminister Hartling talte også dagene til et valg, hvor han kunne indkassere nogle gevinster, men han tabte altså regeringsmagten og indflydelsen. Dengang hed det den nødvendige politik, og det var et alt eller intet. I dag hedder det helhedsløsning og en balance, som der ikke kan pilles ved.

Der er positive ting, der er ting at forhandle om i regeringens oplæg. Der er også stærke ting, og der er modige ting i regeringens buket. Men det er, ligesom om modet og balancenerven svigter. Jeg ser mig til opretning af dette mod og denne balancenerve nødsaget til at bruge det meste af mine 15 minutter på de kritiske bemærkninger, CD har. Det er altså mange, nok til at fylde to ordførertaler. Dette skal altså ses på baggrund af, hvad jeg har sagt, at der er positive ting, der er noget at forhandle om, men der skal gives tid til den forhandling, der er brug for.

Nu vil statsministeren hævde, og hr. Ole Espersen i dag, at det er det absolutte balancepunkt, der er nået. Det kan jo også godt synes sådan, for når Berlingske Tidende og Ekstra Bladet for en gangs skyld kan være enige om, at disse forslag ikke duer, så sidder statsministeren vel og læner sig tilbage i stolen og siger: nå, men når de to modpoler synes det, så er det nok temmelig balanceret. Ja, man kan jo også se, at både sømændenes formand og grossererernes formand siger, at det ikke duer, og man kan jo altså se, at hr. Glistrups parti og hr. Wilhjelm's parti siger, at det ikke duer. Og selv om også Bresjnev og hr. Poul Schlüter – vel også to modsætninger – siger, at det ikke duer, ja, så skal man ikke i regeringen lade sig forlede af, at det er beviset for, at det duer.

Må jeg sige noget om balance. Vi forestiller os en fuldsat bus, der en regnvejrsaften som i disse dage kører ud ad vejen. Der er 70 mennesker i den, der er 35, som sidder på de dertil indrettede pladser, der er 35, som må stå op i gangene. Så ser chaufføren i sit bakspejl, at de 35, der sidder, har det bedre end dem, der står op og hænger i stropper og må holde sig fast på anden måde. Mange af dem bliver endda trådt over tærne. Så standser chaufføren bussen og dekretterer, at nu skal alle 70 stå op, således at det kan garanteres, at også de 35, der før sad, bliver trådt over tærne, og så kører han videre i forvisning om, at nu har han skabt retfærdighed, udligning og balance. Næh, de siddende skal nok rykke sammen, så der bliver plads til, at flest muligt kan sidde ned og de, der er nødt til at stå op, kan stå så komfortabelt som muligt. Jeg tror nok, at en bedre løsning på balanceproblemet var, hvis man skiftedes til at sidde ned og stå op.

Derfor er det urimeligt, at regeringen sætter sig selv det mål, at denne buket af lovforslag i sig selv skal give balance, for den skal jo igen gå ind i en helhed af en masse samfundsforhold, som allerede eksisterer. Hvis de ikke er i balance, så kan man ikke og bør man ikke på disse 14 dage bilde sig ind, at man nu kan skabe balance. Millimeterretfærdighed kan nu engang i det udviklede menneske- og samfundsliv ikke lade sig gøre. Der er bare nogle andre, der så bliver skubbet til, og glæden derved vil blive ringe.

Jeg hævder, at det påhviler regeringen – bedre end det er gjort, og statsministeren forsøgte det slet ikke i sin tale i går – at vise, at det netop er balancepunktet, der er nået, at de fornuftige ting, man laver, skal afbalanceres af nogle ufornuftige, og at det samlede facit skal give fornuft. Det må vi se beviser for. Jeg vil godt give nogle eksempler på, hvad mit parti mener er en misforstået balancebestræbelse, ja, nærmest på vej til konfiskeringsdispositioner.

For det første landbruget. Vi har haft en devaluering, og mon ikke det var meningen med den devaluering, at vore eksporterhverv skulle indtjene mere til landet og til sig selv? Den meget fine radiojournalist Carl Otto Brix spurgte i morges i radioen et interviewoffer – jeg skrev det ned: bør landbruget da ikke bære byrder, når alle andre erhverv skal? Det er en misforståelse i dette spørgs-